

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **E. B. – O.**, zastoupený Mgr. Bc. Ivo Nejezchlebem, advokátem se sídlem Joštova 4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2008, č.j. OAM-1-1006/VL-07-08-2007, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 9. 2008, č.j. 64 Az 5/2008 – 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému usnesení Krajského soudu v Ostravě, jímž bylo odmítnuto řízení o jeho žalobě směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9. 1. 2008, č.j. OAM-1-1006/VL-07-08-2007. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“). [Pozn. soudu: S účinností od 1. 9. 2006 byl v zákoně o azylu termín „azyl“ nahrazen pojmem „mezinárodní ochrana“ a institut „překážky vycestování“ podle § 91 zákona o azylu nahrazen tzv. „doplňkovou ochranou“ podle § 14a zákona o azylu.]

Proti správnímu rozhodnutí žalovaného podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, v níž pouze uvedl, že „chce získat oficiální doklady, chce žít a pracovat v České republice“, a z těchto důvodů požádal o zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu.

Krajský soud v Ostravě dospěl k závěru, že podání žalobce ze dne 16. 1. 2008 postrádá zákonem stanovené náležitosti, proto žalobu v podané podobě není možné projednat. Usnesením ze dne 21. 4. 2008 (v překladu v mongolském jazyce) krajský soud vyzval žalobce k doplnění a upřesnění žaloby ve lhůtě 5 dnů od doručení tohoto usnesení tak, aby označil výrok rozhodnutí, který napadá, uvedl žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky za nezákonné a nicotné, uvedl, jakých

konkrétních pochybení se žalovaný podle jeho názoru dopustil při zjišťování skutkového stavu nebo při právním posouzení věci, uvedl rozhodující skutečnosti a důkazy, které navrhuje provést k prokázání svých tvrzení, uvedl, co navrhuje a jaký konečný návrh výroku rozsudku činí. Současně byl žalobce krajským soudem poučen o možném odmítnutí žaloby v případě neodstranění vad podání ve stanovené lhůtě. Usnesení bylo žalobci doručeno dnem 28. 8. 2008 (viz doručenky založené na č.l. 31, 32 soudního spisu). Na tuto výzvu však žalobce nijak nereagoval a nedostatky podání ve stanovené lhůtě neodstranil. Vzhledem k tomu, že žalobce předmětnou žalobu nedoplnil, krajský soud řízení o tomto podání v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítl.

Usnesení Krajského soudu v Ostravě napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností z důvodu vymezeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatel je přesvědčen o nezákonnosti napadeného usnesení krajského soudu, neb pro odmítnutí jeho podání neexistovaly zákonné důvody. Stěžovatel má s ohledem na obsah žaloby za to, že dostatečným způsobem vymezil meze a rozsah přezkumné činnosti. Žaloba byla podle jeho názoru projednatelná a soud mohl napadené rozhodnutí žalovaného správního orgánu přezkoumat. Dále stěžovatel uvedl, že usnesení s výzvou k doplnění jeho podání a odstranění vad nikdy neobdržel. Z napadeného usnesení krajského soudu není podle stěžovatele zřejmé, kam a jakým způsobem se stěžovateli pokusil soud předmětnou výzvu doručit, a zda a kdy si stěžovatel tuto výzvu převzal. Na závěr stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje své rozhodnutí i usnesení krajského soudu za vydané v souladu s právními předpisy. Žalobu stěžovatele podle jeho názoru nebylo možno projednat, neboť postrádala zákonem stanovené náležitosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č.j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Zákonností postupu krajského soudu, odmítl-li žalobcovo podání, jestliže žaloba neobsahovala zákonem požadované náležitosti a žalobce vzdor výzvě a poučení soudu vytykávané vady podání neodstranil, a v řízení nebylo možno pro tento nedostatek řízení pokračovat, se Nejvyšší správní soud již zabýval v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 9. 2004, č.j. 4 Ads 37/2004 – 42, publikovaném pod č. 1138/2007 Sb. NSS či v rozsudku ze dne 22. 12. 2003, č.j. 7 Azs 53/2003 - 66, publikovaném pod č. 759/2006 Sb. NSS. Z konstantní judikatury tak plyne, že pokud účastník řízení nedoplnil své podání ve lhůtě stanovené soudem k tomuto doplnění ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 věta první s. ř. s., v takovém případě brání pokračování v řízení skutečnost, že nedostatek nebyl odstraněn řádně a včas a soud dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. řízení o podání účastníka odmítne. S otázkou náležitého vymezení žalobních bodů se pak Nejvyšší správní soud dostatečně vypořádal v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005 – 58, publikovaném pod č. 113/2004 Sb. NSS, dále lze uvést například rozsudek ze dne 27. 10. 2004, č.j. 4 Azs 149/2004 – 52, publikovaný pod č. 488/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 23. 4. 2004, č.j. 7 Azs 41/2004 – 50, dostupný na www.nssoud.cz. Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, tj. vylicít, jakých konkrétních kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči žalobci dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. V tomto smyslu Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že žaloba podaná stěžovatelem neobsahovala právní ani skutkové důvody, pro které stěžovatel považuje napadené rozhodnutí žalovaného správního orgánu za nezákonné nebo nicotné.

Namítá-li stěžovatel, že výzvu k doplnění žaloby a odstranění vad tohoto podání (usnesení Krajského soudu ze dne 21. 4. 2008, č.j. 64 Az 5/2008 – 13 – pozn. soudu) nikdy neobdržel, Nejvyšší správní soud uvedené tvrzení stěžovatele musí odmítnout. V soudním spise krajského soudu k dané věci jsou založeny doručky na listu č. 31 a 32, z nichž jednoznačně vyplývá, že zásilky s citovaným usnesením stěžovatel osobně převzal dne 28. 8. 2008 a převzetí stvrdil svým vlastnoručním podpisem. Všechny zásilky s příslušnými soudními písemnostmi byly stěžovateli doručovány od 24. 1. 2008 na jedinou adresu jeho hlášeného pobytu, tj. Pobytové středisko Zastávka u Brna, Havířská 514, Zastávka u Brna (rovněž dokládají doručky). Krajský soud ověřoval formou úředních záznamů jednotlivá období propustek stěžovatele, s tím, že dne 28. 8. 2008 má stěžovatel prokazatelně hlášen opětovný příchod do Pobytového střediska Zastávka a nic tedy nezpochybňuje řádné doručení relevantních písemností.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. února 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu